

Novelli: Mitä tämä kaikki oikein on? Heräsin sellissä. Makasin kylmällä lattialla, hikoilin ja kuulin etäisen tuulettimen surisevan äänen. Paikka oli kauhea, sen huomasin heti. Ahditusasteikolla täysikymppi. Myös tunteeni olivat sekasin ja painajaismaiset, enkä tiennyt miten ja miksi olin joutunut selliin. Ajatus nousemisesta kävi mielessäni. Tunnustelen jäseniäni nousin viimein. Huomasin ettei paikassa ollut paljoakaan tutkimista tai ihmeteltävää; se oli ahdas ja pieni, muutaman metrin levyinen betonikoppi. Seinillä oli mitä hulluimpia sotkuja; rivoja ja uhkaavia kirjoituksia, vittujen kuvia, kirjoituksia jotka huusivat "Ime munaani, homo!". Huoneessa oli myös likainen ja pieni wc-pönttö sekä lavuaari. Siitä tuli epätasaisina roiskauksina kellertavaa vettä tai mitä lie se sitten olikaan. Kaikkea näkemääni leimasi todeksi eletty ahdistus, lika ja epätoivo ja tajusin paikan syvimmän olemuksen. Puin sen sanoiksi: Täältä ei lähdettäisi pois, täältä ei paettaisi. E-hei, päin vastoin. Täällä kohdattaisiin kaikki kauhut, pelot ja painajaiset jotka olivat tullakseen ja noustakseen pintaan. Halusi tai ei. Täällä tultaisiin mielipuoliseksi zen-mestariksi, valaistuneeksi joka vihitään korkeimmille asteille. Omat ajatukseni pelottivat minua enkä yhtään ihmettele: tämä oli huono aloitus päivälle. Käänsin pääni ja katsoin sellin ovea. Se oli terästä ja täynnä raaputuksia ja terävällä esineellä tehtyjä viiltoja. Ja näytti ovelta minkä takaa pahin painajaiseni voisi ryömiä kimppuuni kiduttamaan minua. Ja hotkaista minut suihinsa syömällä. Tietenkin tiesin varmaksi tai ainakin halusin uskoa niin, että poliisit olisivat ainoat jotka ovesta astuisivat sisään. Ja korkeintaan lääkäri. Seuraavaksi tajusin etten tiennyt kuka olin. Huomasin ajattelevani englanniksi joten päättelin olevani joko amerikkalainen tai englantilainen. Tai jostain muusta maasta missä englanninkieltä käytettiin. Lisäksi epämääräisiä nimiä ja kuvia kuin jostain elokuvasta pöyri mieleni valkokankaalla. Yksi nimistä oli Johnny Depp. Kuka hän oikein oli, mietin? Kuka kumma oli Herra Johnny Depp? Nimi kuulosti tutulta, mutta olinko minä tuo hän? Ja mitä minä tai hän, teki työkseen? Oliko minulla vaimoa? Varallisuutta? Perhettä tai kotia? En tiennyt kysymyksiini vastausta, mutta minulla oli tuntuma, että saatoin olla tuo Herra Johnny Depp. Muuta en tiennyt. Katsoin jalkojani ja näin että minulla oli Levis-farkut ja niissä reikä josta ammitti ilkeän näköinen haava. Ihmettelin etten tuntenut kipua sillä haava oli pahannäköinen. Päätelin että se oli todennäköisesti puudutettu viranomaisten puolesta. En halunnut ajatella mikä sen oli aiheuttanut ja kävin ahdistuneena takaisin makaamaan kylmälle betonilattialle. Samalla mieleeni tulvi lisää muistoja: olin varma, että olin tehnyt lähiaikona suuren sopimuksen jossa oli mukana huimat rahasummat. Ehkä tapposopimuksen? Sekin vaihtoehto tuli mieleeni sillä yhdistin Johnny Deppin-nimen väkivaltaan. Lisäksi aloin uskoa, että nimeni todellakin oli Johnny Depp. Mitä tämä kaikki merkitsi tai tarkoitti? Vierähti pitkään kuin mitään tapahtui. Makasin sekavana ilman uusia ajatuksia ja johtolankoja kunnes jotain tapahtui. Jostain kuului mielipuolista huutoa. Kuulosti kuin viereisessä tai lähellä olevassa sellissä olisi ollut päällä äärimmäinen hätä. Ääni oli selvästi naisen. Terästin kuuloani tunnistaisinko huutavan naisen tai herättäisikö se minussa uusia mielikuvia, muistoja tai ajatustulvia. "Auttakaa minua!" naisen ääni vaikeroi. Ja siinä oli tosiaan jotain tuttua. Kaikki oli kuitenkin niin sekavaa etten tunnistanut naista nimeltä. Enhän tiennyt edes varmaksi olinko Johnny Depp vaiko joku muu! Sellin nurkassa oli jotain. Nousin, menin katsomaan ja ilmettelin etten ollut huomannut niitä aikaisemmin: löysin nurkasta tulitikkuaskin ja pelikortin. Katsoin tulitikkuaskia ja siinä luki "Happy Five". Terävänä kaverina päätelin, että sen täytyi olla kapakan nimi ja, että pelikortti oli kotoisin myös sieltä. Ajattelin, että ne eivät auttaisi minua nyt ja laitoin ne taskuuni. Jospa niistä olisi hyötyä myöhemmin. Nainen jatkoi tuskaisen kuuloista huutoaan kuin olisi tehnyt kuolemaa. Kävelin ovelle ja yllätyksekseni huomasin, että se oli auki! Olin koko ajan turhaan sellissä kuvitellen olevani vangittu! Vaikka ihmettelinkin koko asiaa ja uusia ajatuksia heräsi päässäni,

niin en jäänyt harmittelemaan takaiskua. Olin haltioissani löydöstäni: vapaudestani. Kaivoin tulitikkuaskin käteeni, katsoin sitä ja sanoin: "Happy five". Sen jälkeen kävelin ulos sellistä. Vankilan tai poliisiaseman käytävällä tajusin ettei kaikki ollut niin kuin piti. Vaikka tajusi sen kyllä tyhmempikin kaveri jo sellin avonaisesta ovesta. Tai ainakin olisi pitänyt tajuta. Näin, että käytävä jossa seisoin oli puoliksi pimeä. Sen katossa välkkyi muutama rikkoutunut lamppu, ja edelleen jostain sellistä kuului sama naisen valittava huuto. Kuulin, että huuto tuli lähellä olevasta sellistä ja kävelin sen eteen. "Onko kaikki hyvin?" huudahdin lujaa. Naisen huuto lakkasi kuin seinään. "Onko siellä kaikki hyvin?" Toistin ja tajusin koittaa sellin ovea. Ajattelin, että jospa sekin olisi jostain syystä auki, niin kuin minunkin sellini ovi oli ollut. Se oli ja astuin sisään. Hämmästykseni oli suuri: näin nuoren kauniin naisen jolta oli puhkaistu silmät. Nainen oli erittäin peloissaan. Hänen pitkät tummat ja kauniit kiharat hiuksensa roikkuivat valtoimenaan ja näin ettei hän pystynyt kauhunsa takia puhumaan. Menin hänen luokseen ja otin hänestä lujasti kiinni. Kiedoin käteni hänen ympärilleen ja aloin hokea niin uskottavasti kuin ikinä pystyin etten vahingoittaisi häntä ja etten ollut vaaraksi hänelle ja että lupaisin auttaisın häntä. Nainen vapisi, mutta rauhoittui hieman. Hän laskeutui syliini ja olisi luultavasti itkenyt jos olisi pystynyt. Laskeuduimme istumaan sellin lattialle ja minä pidin edelleen käteni hänen ympärillään: Yritin vieläkin vakuuttaa hänelle ettei hänellä tai minulla ollut hätää mihin en itsekään enää uskonut. En alkuunkaan. Kuitenkin tilanteeseen nähden paras rauha laskeutui päällemme ja saimme aikaa. Kerroin hänelle mitä tiesin ja sanoin, että minun täytyy ajatella hetki. Sanoin, että se olisi ainut tapa auttaa meitä tässä hädässämme. "Onko nimi Johnny Depp sinulle tuttu?" kysyin naiselta. Tilastaan huolimatta hän kertoi miehen olevan maailmankuulunäyttelijä. Ja, että hän olin näytellyt useissa erilaisissa elokuvissa; niihin kuului rakkauttua, draamaa, huumoria kuin toiminta - ja kauhuelokuviakin. Hienoa, ajattelin. Saatan siis olla mailmankuulu näyttelijä ja lisäksi todella pahassa liemessä. Mutta kun ajattelin tarkemmin aloin uskomaan olevani tuo kuuluisuus; mielessäni pyörinyt huikeiden summien sopimus, elokuvamaiset välähdykset ja kaikki muu. Koko kuvio alkoi näyttää uskottavalta, palaset lokahtelivat paikoilleen ja näyttivät sopivan lähes täydellisesti yhteen. Ainakin useilla tavoilla. Kysyin naiselta lisää tietoja ja hän kertoi ettei muistanut kuka oli, missä maassa oli tai minkä maalainen oli. Tai mitä oli tehnyt lähipäivinä tai lähiviikkoina. Ainut mitä hänellä oli kerrottavanaan oli nimi Paris Hilton. Nimi oli ainut mitä hän pystyi muistamaan niin että pystyi liittämään sen itsensä ja omaan elämäänsä. Ajattelin, että hän käy läpi jotain samanlaista kuin minä, että hänelläkin on muistissaan vain pieniä sirpaleita ja välähdyksiä sieltä sun täältä. Ettei hänkään saa mistään todellista kokonaiskuvaa. Tällä hetkellä hyödyttömiä palasi jotka eivät auta meitä pätääkään. Ajattelin, että jos olin todellakin tuo kuuluisa elokuvien sankari, niin olin joutunut todelliseen tilanteeseen. Jouduin ehkä ensimmäistä kertaa kokemaan todellista vaaraa näyttelemisen sijaan. Nostin naisen ylös. "Minä yritän saada meidät pois täältä. Pidä minusta kiinni." Sanoin hänelle ja silloin hän valahti takaisin maahan ja kaatui elottomannäköisenä selälleen. Hän kuoli siihen paikkaan. Huomasin kun koitin hänen pulssiaan ettei hän hengittänyt enää. "Vittu!" huusin kerran niin lujaa kuin pystyin. "Vitut, vitut, vitut!" En kestänyt tilannetta alkuunkaan ja sain hysteerisen kohtauksen. Potkin seiniä niin lujaa kuin pystyin ja huusin lisää ja hakkasin seinää. Lopetin kun kädestäni vuoti verta. Katsoin sitä hetken ja tajusin kuinka typerästi käyttäydyin. Mutta ymmärsin itseäni hyvin: kuka käyttäytyisi tervejärkisesti tällaisessa tilaneessa? Ehkä toimintasankari Johnny Depp, mutta tämä ei tietääkseni ollutkaan elokuvaa. Katsoin vielä kerran naista. Ja avointa sellin ovea. En tarvinnut aikaa miettiäkseni seuraavaa tekoani: lähdin juoksemaan sellistä niin lujaa kuin pääsin ja jatkoin juoksemista puoliksi pimeillä käytävillä kunnes näin ulospääsy reitin. Ja samalla näin missä olin: olin vankilassa, mutta joku tässä

kaikessa oli pahasti pielessä. Jo pelkästään sellien ovien auki oleminen riitti kertomaan sen kaikeasta muusta puhumattakaan. Juoksin kohti isoa ovea josta näin, että pääsisin ulos pihamaalle. Kaikki valkeni minulle osittain päästyäni ovesta pimeälle pihamaalle: minä olin jostain elämän kummallisesta syystä Alctrazissa, yhdysvaltojen pahimmassa, suljetussa ja käyttäkelvottomassa vankilassa. Kuitenkaan tieto ei selvittänyt minulle oikeastaan mitään tilannetta valaisevaa. Tai avannut mielessäni uusi portteja ajatuksiin siitä olinko Johnny Depp tai kuka oli Paris Hilton. Ja kuka minut ja hänet oli toimittanut tänne? Ja miksi? Ja, kuitenkin nainen oli kuollut ja minun piti päästä mahdollisimman kauas tuosta paikasta, siitä ei ollut epäilystä. Minulle vahingollisia ihmisiä saattoi olla lähettyvillä. Näin rantavalaistuksessa pienen sataman jossa näytti olevan veneitä. Lähdin heti juoksuumaan sitä kohti. Ei ollut epäilystäkään, että halusin kauas koko paikasta: vene soveltui pakooni täydellisesti. Pääsin satamaan ilman ongelmia, sain sieltä veneen ja ajoin saarelta pois. New Yorkin öinen näkymä pilvenpiirtäjiin ja valoiin avautui lähestyessäni satamaa. Se olisi ollut lumoava näkymä jos tilanne olisi ollut toisenlainen. Mietin, mitä tekisin seuraavaksi ja mistä lähtisin purkamaan tätä kinkistä tilannetta päästyäni satamaan. Viimein vene ajautui lähemmäs laituria. Ohjasin veneen kiinni laituriin ja niin olin rantautunut New Yorkiin. Seisoin pimeässä. Olin satamaalueella jota valaisivat katulamput. Kaikkialla oli hiljaista, vaikka toisalta nythän oli yö. Enkä nähnyt yhtäkään ihmistä missään. Lähdin kävelemään kohti New Yorkin keskustaa. Aikani kävelytyä pysädyin. Kaikki vyöryi mielessäni aaltona ja tuntui, kuin halkeaisin. Paris Hiltonin kuolema, Johnny Depp, Alctrazin vankila, öinen New York ja se tosi asia, että olin pihalla kuin lumiukko. Se oli silkaa epätoivoa minulle. Olin kuitenkin päässyt satamasta jo aikoja sitten ja näin edessäni rykelmän taloja. Silloin muistin tulitikkuaskin ja kaivoin sen esiin. Tulitikkuaskin jossa luki "Happy Five". Tunsin itseni väsyneeksi, mutta tuijotin askia ja viimein kohotin taas katseeni kaupunkia kohti. Jospa jaksaisin jatkaa ja yrittää selvittää koko sotkun. Silloin silmiini osuin isoin neon-valoin kirjoitettu teksti jossa luki selvästi vaaleanpunaisilla kirjaimilla: "Happy Five". Olin haltioissani ja ihmettelin asian suurempaa johdatusta. Miten oli mahdollista, että näin suuressa kaupungissa osuin juuri oikeaan paikkaan? "Happy Five" lausahdin ja lähdin kävelemään kohti rakennusta jonka seinässä isot neonvalot komeilivat. Perille päästyäni huomasin, että Happy Five oli hotelli eikä baari niin kuin olin oletanut. Se ei näyttänyt mitenkään hienolta, mutta ei myös aivan miltään surkealtakaan paikalta. Se oli mielestäni keskitasoa ja ihmettelin mitä Johnny Deppinä olin tehnyt tuollaisessa paikassa? Eikö maailmankuulunäyttelijä valitsisi viidentähden paikkoja joissa viettää aikaansa ja viekotella toinen toistaan kauniimpia naisia? Kävelin aulan ovista sisään. Kaikki näytti kuolleelta ja näin vastaanottotiskin takana nukkuvan nuoren miehen. Kävelin tiskin luo ja löin niin lujaa kuin pystyin sillä olevaan kelloon. Ajattelin samalla, että ketä idiootti tällaisia kelloja laittaa hotellien tiskeille kiinni? Oliko se olevinaan päivänselvä oletus siitä, että vastaanottovirkailija oli aina unessa kesken töidensä ja, että hänet piti herättää kelloa soittamalla jos oli jotain asiaa! Mies ponnahti tiskin takana pystyyn ja näytti melkein sekavemmalta kuin minä. Päätelin hänen nukkuessaan pitämästään muminasta, että poika oli nähnyt eroottisia unia ja häpesi niitä nyt. Ajattelin olla vaivaamatta poikaa kovinkaan paljon ja kysyin häneltä: "Onko minulla huonetta täällä?" Näin että hän tunnisti minut ja, että hänen olemukseensa tuli jonkinlaista kunnioitusta. Oli kuin hän olisi ihaillut minua ja silloin uskoin, tai oikeastaan jo tiesin olevani Johnny Depp. "Huoneenne on ylimmässä kerroksessa." hän sanoi ja jatkoi: "Oletteko kenties hukanut avaimenne Herra? Tai tarvitsetteko jotain muuta?" Mietin hetken ja ajattelin ettei tästä henkilöstä olisi minulle paljoakaan hyötyä, sen verran typerältä hän vaikutti ja, että huoneeseeni pääsy auttaisi minua nyt eniten. Pyysin avaimen ja lähdin hissillä ylimpään kerrokseen. Katsoin hississä avainta. Sinä luki kirjaimilla: 312. Päätelin että se oli

huoneeni numero. Siihen älyni riitti kaikesta huolimatta. Hissi pysähtyi, ovet aukesivat ja ei kestänyt aikaakaan kun löysin huoneen 312. Astuin sen ovesta sisälle. Huone näytti sekavalta. Näytti ilmiselvästi kuin siellä olisi juhlistettu ankarasti. Se näytti myös yllättävän pieneltä ja tavalliselta maailmankuululle supertähdelle, mutta ajattelin, että ehkä olin rentotyyppi, mies joka ei niinkään välitä maallisista asioista. Sen olisi pitänyt olla ainut järkevä selitys, mutta järkytyksekseni se ei ollut: näin pöydällä tavallisen juorulehden. Seitsemän päivää nimisen. Hetken katsottuani lehteä lukot päässäni aukesivat. Kaikki valui yhtenä täydellisen kirkaana ryöppynä mieleeni, koko sekasotku ja sekoilu sai täydellisen selityksen: Olin kirjailija ja olin kuusi kuukautta siten tehnyt läpimurron kotimaassani ja saanut ison kasan rahaa ja lähtenyt toteuttamaan unelmaani käydä yhdysvalloissa. Nainen, joka oli kuollut ja jota luulin Paris Hiltoniksi oli tavallinen New Yorkilainen huora jonka kanssa olin pyörinyt viimeiset kaksi ja puoli viikkoa. Olimme pitäneet hauskaa ja sekoilleet kellon ympäri vuorokaudesta toiseen ja päättäneet umpitunnelissa lähteä käymään huvikierroksella Alcartazin vankilassa. Syy siihen oli täysin impussiivinen päähänpisto ja tosiasia, että olin rakastanut Clint Eastwoodin elokuvaa Pako Alcatrazista. Niinpä kyseisen Jessica-nimisen katuhuoran kanssa olimme suunnannet kohti satamaa ja lähteneet kierrokselle Alcatraziin. Siellä olimme sekoilleet kuin viimeistä päivää ja muistin, että kierroksen työntekijä oli monesti huomautellut meille, että häiritsimme muuta seuruetta. Ja että hänen olisi kohta pyydyttävä meitä poistumaan jos emme pian rauhoittuisi. Me emme ilmeisesti rauhoittuneet ja erkanimme muusta seurueesta, koska olin ehdottanut Jessicalle kuinka mahtavaa olisi suihinotto joissain saarella olevista selleistä. Olin sanonut maksavani hänelle toteutuksesta tonnin lisää ylimääräistä. Hän oli nauranut kokaiinipölyssään, sanonut minua sekopääksi, mutta kuitenkin sellaiseksi josta hän piti. Ja että hän tekisi sen vaikka ilmaiseksi. Olimme siis löytäneet reitin vankilan selliosastoille ja muistan, että nauroimme ja hortoilimme ympäri käytäviä. Olimme kaatuneet, kädessäni oleva viinapullo oli tippunut ja Jessica oli kaatunut suoraan naama edellä rikkinäisen pullon päälle. Loppu on tuolta illalta vielä täysin pimennossa ja saan siihen tuntumaan vain jonkinlaisten välähdyksien kautta. Mutta yhden, tai oikeastaan kaksikin asiaa osaan sanoa: minulla on todella hyvä kyky järjestää itseni ongelmiin ja on aina ollut ja toiseksi vaikka nyt tiedänkin nimeni ja elämän koko historiani niin en vieläkään tiedä kuka olen. Ainakaan en ole Johnny Depp eikä nainen ollut sen enempää Paris Hilton. Olimme vain lukeneet heistä tuosta hotellihuoneen pöydällä olleesta lehdestä ja vedelleen mahtavia roolileikkejä sekoillessamme. Elämä on. Loppu